# Robert A. Heinlein

## *Voi, zombilor*

All you Zombies

Ora 22:17.

Zona temporală V (est). 7 noiembrie 1970.

New York, Barul „La Tăticu”

Tocmai lustruiam un bol de coniac, când în bar îşi făcu apariţia „Mama Nemăritată.” Era ora 22 şi 17 minute, după timpul local al zonei cinci sau timpul zonei de est, în ziua de 7 noiembrie 1970. Un agent temporal are întotdeauna grijă să noteze ora şi data, pentru că aşa trebuie.

„Mama Nemăritată” era un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, cam de statura mea, cu trăsături copilăreşti şi un caracter irascibil. Nu-mi plăcea cum arată, nu mi-a plăcut niciodată, dar cum era aici ca să-l recrutez, l-am întâmpinat arborându-i cel mai cuceritor surâs comercial.

Poate că sunt prea critic; tipul nu face pe nebunul, dar contrariază, pentru că oricine îl întreabă cu ce se ocupă primeşte invariabil acelaşi răspuns: „Sunt o mamă nemăritată.” Dacă nu e prea prost dispus, adaugă: „Scriu povestiri tip confesiune la patru cenţi cuvântul.” Însă, dacă nu are chef, abia aşteaptă să se lege cineva de el. Se bate ca o femeie poliţist şi are o tehnică de luptă corp la corp de-a dreptul fantastică. Acesta era şi unul dintre motivele pentru care mă interesa tipul, dar nu şi singurul.

Acum părea cam băut şi, judecând după expresie, aş fi spus că urăşte întreaga omenire. I-am turnat o porţie dublă de tărie, lăsându-i sticla la îndemână. Goli paharul şi-şi turnă încă unul.

În timp ce ştergeam tejgheaua cu cârpa, i-am spus în treacăt: „Ei, cum merg afacerile mamei nemăritate?”

Degetele i s-au crispat pe pahar şi o clipă am crezut că mi-l va zvârli în faţă. Am pipăit bâta ascunsă sub bar. Când te ocupi de manipulări temporale, încerci să prevezi totul; sunt însă

atâţia factori în joc, încât niciodată precauţiile nu sunt suficiente. L-am văzut relaxându-se; genul de indicii pe care înveţi să le detectezi în cursul perioadei de pregătire. „Scuză-mă” i-am spus, „voiam doar să ştiu cum îţi merge. Hai să zicem că te-am întrebat cum e vremea afară.” „Afacerile merg bine”, răspunse el pe un ton ursuz, „îmi scriu poveştile, mi se editează şi aşa am ce să mănânc”.

Mi-am turnat şi eu un pahar şi m-am aplecat spre el spunându-i: „De fapt nu-s rele chestiile care le scrii. Am citit câteva, e uimitor cât de bine surprinzi psihologia femeii!”

Deşi nu vorbea niciodată despre pseudonimele sub care îşi publica povestirile, trebuia să risc. Din fericire, nu reţinu decât ultimele cuvinte.

„Psihologia femeii”, repetă el pufnind. „Sigur că o cunosc. E şi normal.” „Zău?” m-am îndoit. „Ai cumva surori?” „Nu, dacă-ţi povestesc de ce, ai să crezi că fabulez.” „Ei, nici chiar aşa”, i-am replicat. „Barmanii şi psihiatrii ştiu că nu există nimic mai ciudat ca adevărul. Dacă ai fi auzit măcar o parte din câte s-au spus aici, te-ai putea îmbogăţi. Lucruri cu adevărat incredibile!” „Înseamnă că nu ştii ce-i aia incredibil.” „Nu zău? Sunt sigur că orice mi-ai spune nu mă va mira, am auzit altele mai grozave.”

Pufni dispreţuitor: „Pariem pe restul sticlei?” „Chiar şi pe una întreagă!” i-am spus şi am pus una nedestupată lângă el.

I-am făcut semn celuilalt barman să se ocupe de clienţi. Eram chiar la capătul tejghelei, acolo unde păstram un taburet liber, având îngrămădite în faţă borcănaşe cu castraveţi muraţi şi alte nimicuri care merg la băutură. În partea cealaltă, câţiva consumatori se uitau la televizor. În timp ce altul umbla la tonomat, astfel că eram izolaţi.

„Ei bine”, începu el, „sunt un copil din flori.” „Nu mi se pare chiar aşa de extraordinar.” „Unul adevărat. Părinţii mei nu erau căsătoriţi!” „Banal. Nici ai mei.” „Când.” se întrerupse şi pentru prima dată îi apari puţină căldură în priviri. „Vorbeşti serios?” „Cât se poate de serios. Sunt un bastard autentic, sută la sută. Pot să adaug că la noi în familie nimeni nu se căsătoreşte vreodată. Toţi suntem copii nelegitimi.” Cum îmi privea insistent inelul, i l-am arătat adăugând: „Asta te intrigă? Arată doar a verighetă, îl port ca să mă lase femeile în pace. Este un inel foarte vechi, l-am cumpărat în 1985 de la un coleg, care l-a adus dintr-o misiune în Creta precreştină. Este şarpele

Ouroboros. Care-şi devorează perpetuu propria coadă. Simbolul Marelui Paradox."

Îl privi în treacăt.

„Dacă eşti într-adevăr copil din flori, îţi dai seama de ceea ce simt. Pe vremuri eram o fetiţă." „Ce? Mai spune o dată, cred că n-am înţeles bine!" „Mă laşi să povestesc? Ziceam deci că eram o fetiţă. N-ai auzit vorbindu-se de Christine Jorgenson sau de Roberta Cowell?" „A, poveştile alea cu schimbarea sexului? Vrei să spui că." „Uite ce e, dacă mă întrerupi, nu-ţi mai spun nimic. Copil găsit, am fost dus la orfelinatul din Cleveland în 1945, pe când aveam o lună. Îmi amintesc că eram geloasă pe copiii care aveau părinţi. Când am aflat cum se fac copiii, şi asta poţi să mă crezi, se învaţă repede în orfelinat." „Ştiu".

„. mi-am jurat că dacă, o să am vreodată un copil, acesta va avea şi mamă şi tată. Aşa am reuşit să rămân neatinsă, lucru mare pentru mediul în care mă învârteam! A trebuit să învăţ să mă bat pentru a-mi apăra puritatea. Apoi, crescând, am înţeles că nu prea aveam şanse să mă mărit vreodată, din aceleaşi motive pentru care nu fusesem adoptată." Privirea i se înăspri. „Aveam o faţă de cal, cu dinţii ieşiţi în afară, eram plată ca o scândură şi cu părul ţepos ca sârma." „Dar nu eşti cu nimic mai urât ca mine!" „Poate, dar cui îi pasă de cum arată un barman sau un scriitor? Cei care vor să adopte o fetiţă, caută o zânişoara, cu ochi albaştri şi bucle aurii. Mai târziu, băieţii vor mutriţe nostime şi profiluri apetisante." Înalţă umerii a neputinţă. „Nu puteam concura cu ele. Atunci m-am decis să mă înrolez la U. S. O. A. R. E." „Unde?" „La U S O A R E, Uniunea Surorilor Ospitaliere pentru Astronauţii Reveniţi din Exterior, acum li se spune Persoane Respectabile Obişnuite să Slujească drept Temperatoare în Tratarea Unor Astronauţi în Tranzit din Exterior".

După ce le-am plasat temporal, am recunoscut aceste nume. Pentru a desemna acest corp militar de elită, noi utilizăm altul: „Tinere Indicate pentru Refacerea celor din Forţele Extraterestre". Salturile temporale atrag după ele distorsiuni incredibile de vocabular. Mai ţine cineva minte că o „staţie service" era un loc unde se vindea benzină? Îmi amintesc că într-o zi, pe când eram într-o misiune în Era Churchill, o femeie mi-a spus: Aşteaptă-mă la service-ul din colţ. Ei bine, invitaţia nu are deloc sensul la care vă gândiţi; pe vremea aceea staţiile

service nu aveau paturi.” „Mama nemăritată” îşi continua povestirea: „Era pe vremea când lumea ajunsese să recunoască faptul că e imposibil să trimiţi oamenii în Cosmos, pentru luni şi ani în şir, fără a lua măsuri de reducere a tensiunii. Îţi mai aminteşti strigătele de indignare ale puritanilor? Asta era în favoarea mea, căci voluntarele erau puţine. Pentru a fi acceptată, o fată trebuia să fie respectabilă, de preferinţă inocentă (specialiştii preferau ca antrenamentul să plece de la zero), cu o inteligenţă superioară mediei şi stabilă emoţional. Dar cea mai mare parte a voluntarelor erau boarfe bătrâne sau nevropate, care clacau după zece zile în spaţiu. Aşa că n-aveam de ce să fiu neliniştită de fizicul meu; dacă mă acceptau, urmau să mă supună unul tratament ortodontic, să-mi facă permanent, să mă înveţe să merg, să dansez, arta de a asculta un bărbat şi toate celelalte, ca să nu mai vorbim de instrucţia specială pentru servicii excepţionale. La nevoie, puteau recurge la chirurgia estetică: nimic nu-i prea frumos sau prea scump pentru Băieţii Noştri. Ca să nu mai spun că dacă evitai sarcina pe durata angajării, puteai fi sigură că te vei mărita cu un astronaut. La fel ca azi – „tinerele de la Refacere” se mărită cu astronauţi şi asta-i perfect normal, pentru că vorbesc aceeaşi limbă.

La optsprezece ani, cei din orfelinat m-au plasat ca ajutor într-o familie; aceştia nu voiau decât o servitoare ieftină, dar nu-mi păsa, înainte de douăzeci şi unu de ani nu mă puteam înscrie la U S O A R E. Ziua făceam menajul, iar seara pretextam că merg la cursurile de stenodactilografie, când de fapt frecventam o şcoală de maniere elegante, pentru a-mi spori şansele de acceptare.

Atunci am făcut cunoştinţă cu şmecherul ăla plin de bani. Ticălosul avea un teanc de bancnote de o sută de dolari pe care mi le-a arătat într-o seară, spunându-mi să-mi iau cât îmi trebuie. Dar n-am făcut-o. Îmi plăcea pentru că era primul tip drăguţ cu mine, care nu încerca să-mi facă avansuri. Am renunţat la cursurile serale ca să-l văd mai des şi a urmat cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Apoi, într-o seară, în parc, a trecut la fapte.”

Văzându-l că tace, l-am întrebat: „Şi după aceea?” „După aceea, nimic! Nu l-am mai văzut niciodată. M-a condus acasă, mi-a spus că mă iubeşte, m-a sărutat şi n-a mai venit niciodată.

Dacă-l întâlnesc, adăugă el, îl ucid.” „Desigur, îţi înţeleg sentimentele”, am spus pe un ton compătimitor. „Dar să-l ucizi. să-l ucizi pentru că a procedat într-un mod atât de natural. Hm! Te-ai opus?” „Ce? Ce are una cu alta?” „Are! Poate merită să-i rupi oasele pentru că te-a părăsit, dar. „ „Merită mai mult Asta încă nu-i totul, stai să-ţi spun. Am reuşit să ţin totul secret şi am hotărât că-i mai bine aşa. Nu-l iubisem cu adevărat şi probabil că nu voi iubi pe nimeni vreodată, voiam doar mai mult ca oricând să intru la U S O A R E. Virginitatea nu era sine-qua-non1, aşa că mai puteam candida. De abia îmi regăsisem echilibrul, când mi-am dat seama că rochia începe să-mi fie prea strâmtă.” „Un copil!” „Ce crezi? Familia la care stăteam m-a ţinut cât am mai putut să lucrez, apoi m-a dat afară. La orfelinat nu m-au mai primit şi aşa am ajuns să lucrez într-un spital, unde am golit plosca până mi-a venit timpul. M-am trezit într-o seară pe masa de operaţie, cu o asistentă medicală lângă mine spunându-mi: „Destinde-te. Acum, respiră puternic.„ Când m-am trezit, eram în pat, amorţită de la piept în jos. Chirurgul a intrat şi m-a întrebat vesel, Cum te simţi?” „Ca o mumie.” „Bineînţeles, eşti plină de bandaje şi tranchilizante, dar o să meargă bine. O cezariană nu-i cel mai uşor lucru.” „O cezariană? Doctore. am pierdut copilul?” „Nu, copilul e bine.” „Băiat sau fată?” „O fetiţă sănătoasă de aproape trei kilograme.”

M-am liniştit. E ceva să fac un copil. Îmi spuneam că o să merg aiurea, că o să fac lumea să creadă că sunt căsătorită, iar micuţei o să-i spun că tatăl ei e mort. Fetiţa mea nu va ajunge niciodată într-un orfelinat.

Dar chirurgul continuă: „Spune-mi. hm. (evita să-mi spună pe nume) n-ai avut niciodată tulburări hormonale?” „Eu? Bineînţeles că nu. Dar de ce?”

Ezită înainte de a continua: „O să-ţi spun totul, iar apoi o să-ţi dăm o injecţie ca să dormi. O să ai precis nevoie de linişte.” „Pentru ce?” „Ai auzit de medicul scoţian care a fost femeie până la treizeci şi cinci de ani şi a devenit bărbat după o intervenţie chirurgicală? După aceea s-a însurat şi are o existenţă perfect normală.” „Şi ce are asta cu mine?” „Eşti un caz similar. Eşti bărbat.” „Ceee?” Am urlat, încercând să mă ridic.

„Haide, nu te enerva. După ce te-am deschis, am găsit o adevărată harababură. În timp ce scoteam copilul, l-am chemat

pe chirurgul şef, cu care te-am examinat şi am lucrat ore în şir să salvăm ce s-a mai putut. Aveai două seturi complete de organe genitale, nedezvoltate complet, dar cele feminine erau capabile să-şi îndeplinească funcţia. Cum nu mai exista şansa să le refoloseşti le-am extirpat şi am aranjat lucrurile în aşa fel ca să te dezvolţi ca bărbat.” Îşi puse mâna pe umărul meu: „Nu te teme, tinereţea e de partea ta, organismul se va adapta, vom supraveghea îndeaproape echilibrul glandular şi vom face un bărbat grozav din tine.” Am început să plâng: „Şi copilul meu?” „Cum n-ai suficient lapte ca să-l hrăneşti, în locul tău n-aş încerca să-l văd şi i-aş căuta părinţi adoptivi.” „Nu.”

Înălţă din umeri. „E treaba ta. Eşti mama lui, sau, în fine, eşti părintele lui. Dar nu-ţi bate capul cu asta acuma. Mai întâi trebuie să te pui pe picioare.”

A doua zi şi în zilele următoare am văzut-o pe micuţă şi am încercat să mă obişnuiesc cu ea. Nu văzusem niciodată nou-născuţi şi nu ştiam cât sunt de urâţi. Fiică-mea semăna cu o maimuţă portocalie. Sentimentele pe care le încercam faţă de ea au făcut locul unei hotărâri ferme de a face totul ca să-i fie bine. O lună mai târziu însă, hotărârea mea nu mai avea nici un sens.

„Adică?” „A fost furată!” „Furată?” „Mama nemăritată” aproape răsturnă sticla pe care pariasem. „Răpită. Chiar din creşa spitalului.” Respiră cu greutate. „Ce părere ai? Să-i iei cuiva tot ce i-a mai rămas în viaţă?” „Un adevărat ghinion, lasă-mă să-ţi mai torn un pahar. Şi. nici un indiciu?” „Nimic din ce ar fi putut da o indicaţie poliţiei. Cineva, care a pretins că este unchiul fetiţei, a venit să o vadă. Profitând de neatenţia infirmierei, a plecat cu copilul.” „Nu l-a putut descrie nimeni?” „Un tip cu o mutră comună, ca a ta sau a mea. Asta-i tot. Sunt convins că era tatăl fetiţei. Infirmiera s-a jurat că părea destul de bătrân, dar probabil că era machiat. Cine altul să-mi fi furat fetiţa? Se zice că femeile fără copii încearcă asemenea furturi; dar cine a mai auzit că un bărbat să facă aşa ceva?” „Şi ce-ai mai păţit după aceea?” „Am rămas unsprezece luni în clădirea aia oribilă şi mi s-au mai făcut trei operaţii. După patru luni, a început să-mi crească barbă. Înainte de plecare mă rădeam regulat şi nu mă mai îndoiam că sunt bărbat”, surâse el fără urmă de veselie. „Începusem să mă uit cu interes la decolteul infirmierelor.” „În fine, am impresia că n-ai ieşit prea rău din

toate astea. Eşti un tip normal, câştigi bani frumoşi şi n-ai probleme. Ca să nu spunem că-i mai uşor decât să fii femeie.”

Mă scrută fără amabilitate: „Nu înţelegi nimic.” „De ce?” „Ai auzit vreodată expresia, o femeie pierdută?” „Da, pe vremuri. Dar azi nu prea înseamnă nimic.” „Eram pierdut, atât cât poate fi o femeie; individul mă distrusese, nu mai eram femeie şi nu ştiam cum să fiu bărbat.

„Cred că ai nevoie de timp până te obişnuieşti.” „Nici nu-ţi poţi închipui, nu mă refer la felul de a te îmbrăca sau de a nu încurca uşile la WC. Asta am învăţat la spital. Dar cum să trăiesc? Cum să muncesc? Nu ştiam nici măcar să conduc o maşină, nu aveam nici o profesiune şi nu mă puteam gândi la munci fizice din cauza operaţiilor suferite. Îl uram pe cel care m-a sedus; din cauza lui, visul meu de a intra la U S O A R E se spulberase. Dar ura mea a atins paroxismul când am încercat să mă angajez în Corpul Astronauţilor. Imediat ce medicul militar mi-a văzut cicatricea de pe abdomen, m-a declarat inapt pentru serviciu, deşi m-a examinat îndelung, plin de curiozitate, căci citise o comunicare despre cazul meu.

Atunci mi-am schimbat numele şi m-am dus la New York. Am găsit de muncă ca ajutor de bucătar. Apoi am închiriat o maşină de scris şi am început să lucrez ca dactilograf la domiciliu. Vai şi amar! În patru luni am bătut la maşină patru scrisori şi un manuscris nenorocit pentru Ziarul povestirilor trăite. Numai bun pentru coşul de gunoi, dar tipul care l-a scris a reuşit să-l plaseze. Asta mi-a dat o idee. Am cumpărat un teanc de reviste pentru femei pe care le-am studiat.„ Mă privi cu un aer cinic. „Acum înţelegi de unde am amprenta de „feminitate autentică” în povestirile mele cu mame nemăritate, din singura versiune pe care n-am vândut-o, versiunea reală?” „Am câştigat sticla?”

Am împins-o către el. Nu eram prea încântat, dar treaba trebuia dusă până la capăt.

„Mai vrei să pui mâna pe tipul ăla?”

O lucire sălbatică îi străbătu privirea.

„Uşurel. N-o să-l ucizi?”

Râse sardonic.

„Îţi baţi joc de mine?” „Stai un pic. Ştiu mai mult decât crezi despre treaba asta. Şi cred că te pot ajuta. Ştiu unde să-l găsesc.”

Se întinse peste bar. „Unde-i?” „Lasă-mi cămaşa, băieţaş”, îi şopti-i dulce, arătându-i bâta, „dacă nu vrei să te trezeşti cât eşti de lung în stradă şi să le spun curcanilor că ai leşinat.”

Mi-a dat drumul.

„Iartă-mă. Dar spune-mi unde este. Şi, cum se face că ştii atâtea?” „Toate la timpul lor. Există arhive, ştii, în spitale, orfelinate, cabinetele doctorilor. Pe directoarea instituţiei în care ai copilărit o chema Fetherago, nu-i aşa? Şi după ea a venit o oarecare Gruenstein, nu-i aşa? Înainte de a-ţi schimba sexul te-ai numit Jane, nu-i aşa? Şi nu mi-ai spus nimic din toate astea, ei?”

Era bulversat şi puţintel speriat.

„Ce înseamnă asta? Vrei să-mi faci necazuri?” „Absolut deloc. Interesele tale sunt şi ale mele. Sunt în măsură să ţi-l dau pe tip în mână. Faci cu el ce vrei. Dar nu cred că o să-l omori. Pentru asta trebuie să fii ţicnit şi nu eşti. Cel puţin nu pari.” „Lasă vorbăraia asta. Unde-i?”

I-am turnat un strop în pahar. Era ameţit, dar mânia contracară efectul băuturii.

„Mai încet. Îţi fac un serviciu, dar în schimb îmi faci şi tu unul.” „Care?” „Meseria ta nu-ţi place. Ce-ţi doreşti? Să câştigi mult, să ai o muncă stabilă, cheltuielile profesionale rambursate integral, să-ţi fii propriul stăpân, să duci o viaţă aventuroasă şi fără monotonie.”

Mă privi ţintă.

„Aş zice să te laşi de bancuri, tăticule, că o asemenea slujbă nu există.” „Bine. Să privim lucrurile din alt unghi: îţi dau pe mână tipul, te răfuieşti cu el şi după aceea încerci slujba. Dacă nu eşti mulţumit,. ei bine, nu te pot obliga.”

Începu să ezite; ultimul pahar îşi făcea efectul. „Când mi-l dai?” Întrebă cu o voce înecată.

„Dacă baţi palma, imediat”

Îmi întinse mâna „De acord.”

I-am făcut un semn celuilalt barman să se ocupe de toate şi m-am uitat la ceas: ora 23:00. Tocmai mă aplecam să trec prin uşa de sub bar. Când tonomatul începu să urle melodia „Sunt propriul meu bunic”. Omul de serviciu avea sarcina de a nu pune decât cântece vechi, populare, sau arii clasice, căci nu pot înghiţi. muzica de după 1970, dar nu ştiam că placa asta era în tonomat.

„Opreşte chestia aia”, am strigat, „şi dă-i banii înapoi clientului care a comandat-o”. Apoi am adăugat: „Am să lipsesc o clipă. Mă duc în magazie.”

Mergând înaintea „Mamei Nemăritate”, am luat-o pe coridorul care se termină cu o uşă la care numai eu şi barmanul avem cheie. În magazie se află o altă uşă pe care numai eu pot să o deschid şi prin care se ajunge într-o cămăruţă.

Însoţitorul meu privi pereţii fără geamuri şi întrebă: „Unde-i?” „Imediat.”

Am deschis cufărul, singurul obiect din cămăruţă. Era un modulator portabil de coordonate, greutate: 23 kg inclusiv accesoriile, model 1992. O minunăţie. L-am reglat cu grijă, nu mai aveam decât să depliez reţeaua limitatorului de câmp, ceea ce am şi făcut, fără să mai stau pe gânduri.

„Ce-i asta?” mă întrebă el.

„O maşină de călătorit în timp”, i-am răspuns, aruncând plasa în aşa fel încât să ne acopere pe amândoi. „Hei!”, ţipă el, dându-se un pas înapoi. Ca să obţii un asemenea rezultat, reţeaua trebuie lansată astfel ca partenerul de drum să se dea înapoi şi să calce pe plasă, care în continuare trebuie să fie bine strânsă, altfel poţi să rămâi fără tălpi sau fără o bucată de picior, ori poţi lua cu tine o bucată de podea. Ăsta-i lucrul cel mai greu. Unii colegi încearcă să convingă subiecţii să se lase închişi în plasă. Eu le spun adevărul şi profit de uluirea lor pentru a face contactul. Ceea ce am şi făcut.

Ora 10:30. Zona VI.

Aprilie 1963.

Cleveland (Ohio), clădirea Apex.

„Hei”, făcu el. „Scoate-mă din drăcia asta.” „Scuză-mă”, i-am răspuns. Am repliat plasa şi am aranjat-o în cufăr. „Spuneai că vrei să dai de tipul celalalt.” „Dar. Am auzit ceva despre o maşină de călătorit în timp!”

I-am arătat fereastra cu degetul. „Crezi că suntem tot în noiembrie? Şi tot la New York?” în timp ce contemplă peisajul primăvăratec cu gura căscată, am scos din cufăr un teanc de bancnote de o sută de dolari, a căror serie era compatibilă cu anul 1963. Biroului Temporal nu-i pasă de cheltuieli (nu-l costă nimic), dar detestă anacronismele2 inutile. Dacă faci prea multe greşeli, ajungi în faţa curţii marţiale, care te exilează timp de un an într-o perioadă dezagreabilă, anul 1977 de exemplu, cu

munca obligatorie. Niciodată nu fac asemenea greşeli. Banii erau buni.

Întorcându-se spre mine, întrebă: „Ce s-a întâmplat?” „E aici. Poţi să-l cauţi. Ţine, ia nişte bani pentru cheltuieli. Răfuieşte-te cu el după aceea, am să vin să te iau.”

Bancnotele de o sută de dolari au un efect hipnotic asupra celor care nu-s obişnuiţi cu ele. În timp ce număra teancul cu o figură neîncrezătoare, l-am împins afară şi am închis uşa. A doua etapă a operaţiei consta într-un mic salt temporal fără dificultate, în cadrul aceleiaşi perioade.

Ora 17:00, Zona VI.

Martie 1964

Cleveland, clădirea Apex.

Un bileţel sub uşă mă avertiza că închirierea camerei expiră săptămână viitoare. Încăperea arăta la fel ca şi cu o clipă în urmă. Afară pomii erau goi, iar cerul era înnorat. Am zăbovit atât cât să-mi iau banii contemporani, paltonul şi pălăria, pe care le lăsasem când am închiriat camera, apoi am luat o maşină şi am pornit spre spital. Mi-au trebuit douăzeci de minute să o plictisesc în aşa hal pe asistenta medicală încât să mă lase singur în creşă, de unde am plecat cu bebeluşul, fără să mă vadă nimeni.

Am revenit în clădirea Apex. Reglarea maşinii a fost deosebit de delicată de data aceasta. Întrucât încă nu exista în 1945. Dar am avut grijă să-mi precalculez parametrii.

Ora 1:00, Zona VI

20 septembrie 1945

Cleveland, motelul „Vedere celestă”

Copilul, modulatorul şi cu mine, ne-am materializat într-un motel în afara oraşului. Reţinusem anterior o cameră, pe numele Gregory Johnson din Warren, Ohio. Perdelele erau trase, ferestrele închise, uşile încuiate şi parchetul degajat în eventualitatea unui rateu la acronizare. Un scaun care apare unde nu trebuie îţi poate produce vânătăi, nu scaunul, bineînţeles, ci reculul câmpului.

Totul a mers normal. Jane dormea adânc. Am culcat-o într-o cutie de carton pe bancheta maşinii pregătite din timp. După ce am ajuns la orfelinat, am pus cutia pe trepte, întorcându-mă apoi la service-ul vecin (ăla unde se vinde benzină) şi am telefonat orfelinatului. M-am urcat iar la volan, ajungând la timp

ca să văd cum cineva ia copilul înăuntru. Am abandonat apoi maşina lângă motel, făcând restul drumului pe jos. Ajuns în cameră, am efectuat un salt spaţio-temporal spre viitor. Şi am sărit înainte în timp. Destinaţia clădirea Apex, anul 1963.

Ora 22:00, Zona VI

24 Aprilie 1963

Cleveland, clădirea Apex.

Am reuşit să mă încadrez exact în timp, acurateţea temporală depinde de durată. Dacă calculasem corect, Jane tocmai descoperea, undeva în parc şi în această noapte, că nu era chiar aşa de inocentă pe cât credea. Am luat un taxi ca să ajung la casa zgârciţilor şi i-am zis şoferului să aştepte după colţ. În timpul ăsta eu stăteam şi pândeam în întuneric.

Apoi i-am văzut, mergeau pe stradă îmbrăţişaţi. El a urcat cu ea pe verandă şi a întârziat mult cu săruturile de noapte bună. Apoi ea a intrat în casă, iar eu m-am apropiat de el şi l-am prins de mână.

„Gata, fiule, am venit să te iau.” „Tu!” Era de-a dreptul şocat.

„Eu. Acum ştii cine e el – şi după ce te gândeşti un pic, o să ştii şi cine eşti tu. şi dacă te gândeşti şi mai mult, o să îţi dai seama cine e copilul. şi cine sunt eu.”

Nu a răspuns, era în continuare şocat. E un adevărat şoc atunci când îţi este demonstrat faptul că nu poţi rezista tentaţiei de a te seduce singur.

L-am luat cu mine în clădirea Apex, iar apoi a urmat un alt salt temporal.

Ora 23:00, 12 August 1985

Baza subterană din Munţii Stâncoşi.

L-am trezit pe sergentul de serviciu, m-am legitimat şi i-am spus să îl bage în pat, cu o pastilă „veselă”, pe companionul meu şi să îl recruteze mâine dimineaţă. Sergentul se uită acru la mine, dar gradul e grad, indiferent de perioada temporală; a făcut ce i-am spus. E posibil ca data viitoare când ne mai întâlnim, el sa fie colonelul şi eu să fiu sergentul. În divizia mea e foarte posibil aşa ceva.

„Sub ce nume?” mă întrebă el.

I-am scris numele. Sergentul ridică din sprâncene. „Aşa deci, ah? Hmmm.” „Limitează-te la datoria ta, sergent.” M-am întors înspre companionul meu. „Fiule, problemele tale s-au

terminat. Eşti pe cale să ocupi cea mai bună poziţie pe care a ocupat-o vreun om vreodată şi o să te descurci de minune. Eu ştiu.” „Fii sigur că o să te descurci!” fu de acord sergentul. Uitaţi-vă la mine, născut în 1917, încă tânăr, încă cu poftă de viaţă. M-am întors în cameră să fac următorul salt, toate setările preselectate fiind puse pe zero.

Ora 23:00, Zona VII.

Noiembrie 1970, New York.

Barul „La Tăticul”

Am ieşit din magazie cu nişte sticle de Drambuie, pentru a justifica minutul în care am lipsit. Colegul meu se certa cu clientul care a vrut să asculte „Sunt propriul meu bunic”. I-am zis să îl lase să îl asculte, dar după asta să scoată aparatul din priză. Eram foarte obosit.

E greu, dar cineva trebuie să o facă şi pe asta şi e foarte dificil să recrutezi pe cineva din anii care vor veni, din cauza Greşelii din 1972. Cel mai bine e să îi recrutezi pe cei care o duc greu şi să le oferi ocupaţii bine plătite, interesante, (chit că uneori sunt periculoase) puse în slujba unei cauze necesare. Toată lumea ştie de ce Războiul Şuierător, din 1963, a şuierat. Bomba ce avea numărul New York-ului pe ea nu a explodat şi alte o sută de astfel de lucruri nu au mers aşa cum trebuiau – aranjate de cei ca mine.

Dar asta nu e valabil şi în cazul Greşelii din '72; asta nu ne aparţine şi nu poate fi reparată; nu e nici un paradox de rezolvat aici. Un lucru fie este, fie nu este, acum şi în veci, amin. Dar nu o să mai fie un alt lucru ca el, un ordin datat cu „1992” o să constituie întotdeauna o prioritate în orice an.

Am închis cu cinci minute mai devreme, lăsând un bilet în casa de marcat, în care îi spuneam managerului că îi acceptam oferta de a cumpăra şi partea mea de afacere şi că să discute cu avocaţii mei deoarece eu plec din oraş. Poate că Biroul o să încaseze plăţile sale sau poate nu, oricum ar fi ei vor ca lucrurile să fie rezolvate cât mai mult. M-am dus înapoi în camera din spate şi am făcut un salt în 1993.

Ora 22:00, Zona VII

12 Ianuarie 1993

Baza subterană din Munţii Stâncoşi, Anexă Temporală.

M-am prezentat la ofiţerul de serviciu şi m-am dus în camera mea cu gândul sa dorm o săptămână. Am luat sticla pe

care pusesem pariu (la urma urmei, eu o câştigasem) şi am tras o duşcă înainte de a mă apuca să scriu raportul. Avea un gust oribil şi m-am întrebat cum de s-a putu să îmi placă Old Underwear. Dar era mai bună decât nimic; nu îmi place să fiu prea lucid, gândesc prea mult. Dar nici nu beau mult.

Mi-am dictat raportul; erau patruzeci de recrutări şi toate erau aprobate de Biroul Psiho – puneam la socoteală şi recrutarea mea, care ştiam că o să fie în regulă. Eram aici, nu e aşa? Apoi am dictat o cerere pentru mutarea mea la Operaţiuni, eram sătul de recrutare. Am trimis înregistrările mai departe şi m-am îndreptat spre pat.

Mi-au căzut ochii pe „Legile Timpului” de deasupra patului meu: „Niciodată să nu faci ieri, ceea ce trebuie făcut mâine.

Dacă reuşeşti în sfârşit, nu mai încerca niciodată.

O buclă în timp salvează nouă miliarde.

Un paradox poate fi para-rezolvat.

E mai devreme atunci când gândeşti.

Strămoşii sunt doar oameni.

Toată lumea face greşeli.”

Nu mă mai inspirau ca pe vremea când eram recrut, treizeci de ani subiectivi de salturi temporale te uzează. M-am dezbrăcat şi mi-am privit burta. O cezariană lăsase o cicatrice mare, dar eu sunt aşa de păros încât nu o observ decât dacă o caut.

Apoi m-am uitat la inelul de pe deget.

Şarpele care îşi mănâncă propria coadă, la nesfârşit. Eu ştiu de unde am venit – dar de unde aţi venit voi, zombilor?

Am simţit că mă apucă durerea de cap, dar nu iau pastile pentru aşa ceva. Ultima oară când am luat, voi aţi dispărut.

M-am băgat în pat şi am stins lumina.

Voi nu sunteţi aici. Nu e nimeni, în afară de mine, Jane, aici în întuneric.

Îmi lipseşti atât de mult!

SFÂRŞIT

1 Condiţie necesară

2 Eroare constând în fixarea unei întâmplări în alt timp decât cel adevărat; introducere în prezentarea unei epoci, a unor trăsături din altă epocă